

Telegraful Roman

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Anul bisericesc

La 1 Septembrie începe un nou an bisericesc. Cele 365 zile în șir sânt pentru credincioși o solemnă defilare pe dinaintea «norului de măriturii», cari ne-au dat exemplul slujirii lui Hristos aici pe pământ și ale căror rugăciuni în cer ne ajută să urmăm lui Hristos. Zi de zi, săptămână de săptămână și în fiecare anotimp, viața creștinului este împreună prin înființarea biserii. Neavute de persoana Mântuitorului. Soartea omenească stă sub crugul veșnicilor schimbări. Succese și înfrângeri, sănătate ori boală, viață și moarte se încrețează la răbojul vremii; dar, peste toate aceste schimbări se desfășură înaintea credincioșilor, istoria vieții Celui ce s'a născut în Vifleem și s'a înălțat la cer pe muntele Maslinilor.

Centrul creștinismului e Hristos, viața Lui, jertfa Lui și darurile Lui. Intregă viața omenească e reprezentată prin viața Lui, care în infinite senzuri a trăit pentru noi toți, în ale Căruia experiențe, toate experiențele omenești își găsesc cheea și deslegarea, care desăvârșit a fost ceea ce înșine suntem, ca să putem deveni asemenea Lui.

Columnele pe care stă anul bisericesc sunt: Nașterea, Invierea și Pogorârea Duhului Sfânt. Ele corespund iubirii, Credinții și Speranței creștine.

Conducătorul spiritual își alcătuiește programul activității sale în conformitate cu aceste principii fundamentale ale religiei creștine.

Toamna și iarna până la Crăciun este sezonul cel mai potrivit pentru a pregăti pe credincioși prin lecțiile profetilor și ale Vechiului Testament pentru primirea Mântuitorului.

Perioada misionară acum începe. «Cursurile biblice» întocmite cu pricepere pot demonstra, că nu numai azi a bătuit criza pe pământ, desmățul și lipsa de ideal.

Sfânta Scriptură este călăuză care trezește senzul Prezenței lui Dumnezeu în conștiința oamenilor și a popoarelor.

Nașterea Domnului cu Familia Sfântă deschide o nouă perioadă a activității pastorale pentru consacrarea vieții familiare, a raporturilor dintre soții tineri și bătrâni și a legăturilor dintre copii și părinți.

Anotimpul de primăvară coincide cu sfințele Păsimesi. Biserica a consacrat acest anotimp pentru instrucție individuală, pentru examinarea conștiinței, prin pocăință, milostenie și rugăciune. Mărturisirea păcatelor, înfrânarea patimilor și intrarea prin ușile umilinței sânt treptele, pe care ne urcăm în grădina Gethsemani și ne apropiem de Crucea Domnului.

Prasnicul Invierii Domnului ne strămută într'un nou domeniu de experiențe sufletești.

Mulți preoți socotesc că după Paști pot intra în răpaus. Inșă Dumineca lui Toma necredinciosul este un avertisment pentru toți, că Mântuitorul înviat nu se arată decât celor, cari au obținut convingere religioasă personală și biruesc toate îndoelele.

Prasnicul Pogorârii Duhului Sfânt coincide cu vremea secerișului în Palestina. Este recolta duhovnicească a tineretului instruit spre a intra în șirul credincioșilor bisericii.

Este încheierea anului școlar, în care biserica așteaptă să nu plece nimeni dela școală fără deplină orientare religioasă.

Timpul de vară din punct de vedere religios și pastoral e cel mai potrivit pentru a pune în evidență splendoarea lui Dumnezeu în natură efectată prin măreția cerului și prin minunățiile naturii.

Sânt multe suflete cari mai lesne pot fi atinse de senzul prezenței lui Dumnezeu, când aud cântecul paserilor, ori când se delectează privind florile câmpului sau azistă înfiorat la desfășurarea unei precipitațiuni atmosferice.

Tainele creșterii, ale întocmirii naturii și ale universului stârnesc o

profundă admirație pentru Dumnezeu și nu e conducător spiritul acela, care nu le simte și nu le știe utiliza pentru trezirea sufletelor.

Ideea că anul evanghelic începe în mijlocul tuturor frământărilor sociale, economice și naționale din ziua de azi să ne aducă aminte că avem

o singură țintă supremă, spre care avem să tindem: Hristos și Impărăția Lui!

Cu ochii sufletului așint și la Hristos și la Impărăția Lui, să continuăm cu încredere munca noastră la preștolul sacru al vieții de toate zilele.
T. S.

La datorie

Omul crede și trăiește după voința lui Dumnezeu în măsura, în care se simte dependent de Creatorul său.

Acest simț de dependență al omului de Dumnezeu este pentru oameni și popoare factorul de căpetenie pentru viață și dezvoltare, fiindcă de simțul și de tăria simțului de dependență a omului de Dumnezeu depinde spiritul și pecetea întregii vieți a omului pe pământ.

Și omul se simte dependent de Dumnezeu și dela măsura, în care după timp și împrejurări lucrează și poate să lucreze biserica neconturbată la dezvoltarea și înfățișarea credinței în Dumnezeu, precum și dela modul, cum popoarele ascultă de glasul bisericii, ca instituție și organism cu menirea de a desvolta și alimenta în popor simțul de pietate creștinească.

Aceasta a fost în trecut totdeauna motivul hotărâtor în viața și lupta pentru existență și viață la poporul nostru.

Poporul român s'a plămădit și a trăit veacuri multe de durere și suferințe pe plaiurile Carpaților ca creștin; — și numai ca creștin cu legea și limba strămoșească voiește și lucrează și astăzi, să-și asigure traiul și să-și faurească și întărească o soartă demnă în concertul popoarelor.

Viața și viitorul nostru este strâns legat de creștinătatea și ortodoxia neamului nostru. Chiar pentru aceasta momentul principal pentru dezvoltarea noastră ulterioară îl formează simțul și alipirea către legea și biserica strămoșească.

Este mult dușmănit și supus la multe cercări și ispite ale veacului simțul de care vorbim, pentru că multe sunt astăzi împrejurările nefavorabile simțului de pietate creștinească. Avem însă mare mângâiere în faptul, că poporul nostru, talpa casei și stălpul țării, zilnic înaintea în conștiința situației grele în care ne găsim, și zilnic distinge și judecă mai bine lucrurile, dela care depinde viața și viitorul nostru.

În viața noastră bisericească aflăm astăzi momente multe, cari mărturisesc de însuflețirea poporului nostru pentru biserica sa strămoșească.

Biserica este mama dulce, care ne-a adăpostit în trecut, care ne dă viață și putere de viață astăzi, și care ne garantează o stare în viața mai bună pentru viitor. Purcezând din acest punct de vedere, viața și viitorul nostru depinde în prima linie dela modul, în care vom cultiva în măsură tot de viața noastră bisericească națională.

Pentru cultivarea în măsură tot mai mare a acestui simț, arma cea mai puternică este: blândețea și răbdarea și interesul faptic ce-l va dovedi preoțimea noastră față de greutățile de astăzi ale poporului. Are multe necazuri și poartă grele sarcini astăzi poporul nostru; iar omul necăjit așteaptă dela conducătorii săi naturali mângâiere și sfat în necazurile și durerile sale. Faptul acesta nu este permis să-l pierdem nici odată din vedere, ci să căutăm a-l satisface cu adevărată iubire evanghelică, — cu scopul ca prin această iubire, tradusă în fapte, să-i întărim în măsură tot mai mare simțul pentru viața bisericească, — pentru că întărindu-l, promovăm și întărim simțul de dependență al omului față de Dumnezeu, iar prin aceasta promovăm întreaga viață a poporului.

De aceea aflându-ne la începutul unui an școlar, ținem să atragem atențiunea preoțimei, care prin catehizație, este chemată a face educațiunea tinerelor mlădițe, să caute a sădi în elevi simțul de dependență față de Părintele nostru cel cersesc, și a intra în contact cu învățătorimea înzistând, ca prin toate obiectele de învățământ să se ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu și a voinței Lui, și astfel a sădi în inimile fragede ale elevilor acel sentiment de dependență față de Creator și a realiza astfel scopul educației, de a crește generații cu un caracter religios-moral. D. Ilie.

FOIȘOARA

O broșură interesantă

Neîntrecutul și minuțiosul scrutaător „al celor trecute vremi”, academicianul nostru Gh. Bogdan-Duică a scris un succint studiu apărut în Nr. 5 al Bibliotecii Asociației Mirenului Frăția Ortodoxă Română despre Petru Maior și Iustinus Febronius sau P. Maior ca vrășmaș al Papei.

În această broșură dnul G. Bogdan-Duică ne spune că a citit de mai multe ori procanonul lui P. Maior ca istoric literar; nu s'a făcut însă până acuma o interpretare serioasă a lui și de aceea s'a simțit dânsul dator să o facă acuma.

Regretă că Petru Maior n'a ajuns să-și sfârșească lucrarea și să o publice illo tempore.

Greco-catolicismul românesc ar fi avut în ea un izvor bun de orientări

creștinești, dogmatice, morale și constituționale; și ar fi rezistat, poate mai mult, aceluia ultramontanism, care mai ales dela 1870, îl invadează.

Petru Maior datează procanonul din anul 1783 și Dnul Bogdan constată că pe acel timp P. Maior se afla în Blaj; scrierea lui antipapală a fost gândită și formulată în Blaj.

Această scriere nu-i o inspirație ci o lucrare bazată pe scrierile contemporane ale literaturii teologice, semn că P. Maior avea ochii întorși și spre Apusul literar care nu îi era foarte simpatice.

Petru Maior era o fire profund cinstită, morală. Viața ce-l înconjura, el o judeca cu inimă obiectivă, nu din poruncă; era un teolog liberal din tinerețe încă! De aceea el era și drept cu acel Răsărit, de a cărui tradiție se vedea înconjurat din toate părțile. Despre această față a chestiunii câteva probe sunt necesare imediat.

„Părinții cei bătrâni, mai ales

Apusenii, când vrea să arete cine sunt adevărații creștini pravoslavnic, și care este învățătura cea adevărată, aleargă la bisericile ceale apostolești în care apostolii petrecură”.

Apusenii, de acest fel de biserici apostolești, „una avea, care era în Roma”.

În acelaș capitol (XVI), discutând începătoria Papei, Petru Maior este de părere că „în pricea despre începătoria Papei mai mare autentie au părinții cei dela răsărit decât cei dela apus; și cu zisele lor mai tare să ne îndreptăm decât cu a celor dela apus!”

Interesant este, că vorbind despre corectitatea istorică a Răsăritului, Petru Maior și-aduce aminte de un mare falsificator apusean. Anume: După desfacerea unității imperiale din Apus (Verdun, a. 843) clericalismul se ridică energic pentru o unitate prin Papa. Un oarecare Izidor Mercator, falsificator, oferi acestei direcțiuni decretaliile pseudo-izidoriane (pe la mijlocul veacului IX). Petru Maior îl cin-

stește cu fraza aceasta: „Mărturie (despre niște proaste lucruri. G. B. D.) îmi sunt însuși latinii, în veacurile trecute când învățătura cea blăstămată a lui Izidor Mercatorul tot Apusul îl cuprinsese, pe Papa monarh și în biserică, și în cetate, îl înălțase” și „răsăritului prilej de despărțire dela biserica apusului dădu”.

Simpatia răsăriteană-universală a lui Petru Maior devenea mai caldă, când era vorba despre Români, în special despre cei din Ardeal. Nu le vindea numai cărțile sale, ci îi și cerceta, d. e. în Sibiu, la instalarea episcopului G. Adamovici. Dar Românilor neuniți Petru Maior le doria o constituție grandioasă, este drept, nu în Procanon, ci în Istoria bisericeii. El le doria: „Să aibă Românii neuniți, cei dincoace de Tisa, episcopi de neamul lor și între dânsii un mitropolit, de carele să se țină și episcopii, cei din Ardeal și cei din Bucovina, asemenea Români, ca să nu atârne întru nimica dela

Probleme, fapte, comentarii

Dela F. O. R. — Adunările de organizare, ale cercurilor protopopești din admirabila asociație a intelectualilor mirenii F. O. R., se continuă cu multă râvnă în eparhiile mitropoliei noastre.

Din numeroase centre ortodoxe, unde s'au ținut aceste întruniri, se vestesc rezultate îmbucurătoare, atât morale, cât și materiale.

Se înscriu membri în număr tot mai considerabil, făgăduind să colaboreze din răspuțeri și în armonie deplină la scopurile frumoase pentru care a luat ființă F. O. R.

*

Statul, sectele și biserica. „Monitorul Oficial” a publicat săptămâna trecută regulamentul pentru funcționarea sectelor religioase, recunoscute prin legea cultelor.

Din acest prilej, ziarul „Calendarul” publică, prin directorul lui, dl Nichifor Crainic, două articole:

Sectele religioase, și Biserica și sectele.

În primul articol demască fărâmițarea unității sufletești a neamului, opacitatea cărmuitorilor politici în fața primejdiei sectare, precum și ostilitatea politicianismului din țara noastră față de biserica lui Hristos și motivele tolerării sectarilor, anume: «dintre toate aberațiile sectare, au fost declarate libere acelea, care au mai multă putere peste hotare și au putut să dicteze de acolo politicianilor români și inconștienți».

În articolul al doilea: Biserica și sectele, autorul se întreabă: «Ce înseamnă existența sectelor în sânul poporului românesc? Și răspunde:

„Ca ortodox, mi-e aproape rușine să răspund la această întrebare.

„Dar cine poate spune cu mâna pe inimă că existența sectelor s'ar datorî excesului de zel apostolic al trimișilor lui Hristos?”

„Ori unde există secte, aceasta presupune neapărat o flacără stinsă în vatra ortodoxă. O parohie cu sectari e o parohie, care nu are preot adevărat, ci un individ care simulează în batjocură preoția... Prin urmare existența sectei într-o parohie este osânda definitivă și fără apel a preotului respectiv. Preotul acela e decăzut din demnitatea apostolică și trebuie exclus din cler”.

Astfel de constatări, astfel de glasuuri respicate ar trebui să aibă urmări imediate, în capitală, cu sute de preoți, cu politicieni aței și cu sediile de propagandă ale tuturor sectelor care sfidează și disprefuesc sacra operă de veacuri pentru Hristos a acestui neam românesc.

Dar aceste constatări și strigăte de alarmă nu pot fi glasuri în strigăte, începând dela Palat și până la cel din urmă sălaş omenesc. Ele trebuie să pună îndeosebi în mișcare conștiința slujitorilor bisericii noastre. Ei nu pot aștepta ca statul să îndeplinească ceea ce numai biserica și slujitorii ei pot să ducă la îndeplinire.

Destul cu denunțări, — să pornim la fapte!

*

Sectele religioase. Ministerul cultelor a întocmit regulamentul care stabilește dispozițiile privitoare la organizarea și activitatea sectelor religioase din țara noastră.

Regulamentul face deosebire între asociații religioase interzise, și asociații religioase admise.

S'a interzis cu desăvârșire, din partea ministerului cultelor, activitatea următoarelor asociații religioase:

Asociația internațională a studenților în biblie, Mileniștii, Martorii lui Iehova [sau martorii lui Dumnezeu, sau Martorii lui Dumnezeu-Iehova], Penticostaliștii, Biserica lui Dumnezeu apostolică, Nazarenii, Inocenștii, Hliști și Secerătorii, — «întrucât doctrinele lor aduc atingere legilor și instituțiilor statului, ear practicile lor contravin ordinii publice și moralității».

Același lucru se poate spune și despre celelalte secte religioase, cărora însă li se acordă drepturi și libertăți ce nu li se cuvin. Și adică:

Se bucură de drepturile și libertățile, acordate de constituție asociațiilor în genere, și asociațiile religioase-aventuriste de ziua 7-a, baptiștii și «Creștinii după Evanghelie».

Regulamentul precizează funcționarea, organizarea și propaganda sectelor admise, acordându-le libertăți, pe lângă unele restrângeri, — care însă nu vor putea nici pe departe rezolvi chestiunea sectelor în statul român.

*

Din punct de vedere doctrinal, — după cum arată și ziarul *Calendarul* — sectele religioase, libere sau nepermise, sânt deopotrivă de aberate; din punct de vedere al unității noastre de credință sânt deopotrivă de primejdioase, și din punct de vedere al unității de stat sânt deopotrivă de centrifugale și de ostile.

Deși organizația baptistă ne vine din Anglia, de altă parte însă tocmai «Anglia prin biserica ei anglicană, caută unirea cu ortodoxia noastră dându-ne, prin aceasta, argumentul religios-politic cel mai puternic pentru interzicerea baptismului în România».

„Fiindcă România, ca țară ortodoxă, poate să ocrotească diferitele credințe religioase ale minoritarilor ei, dar nu poate îngădui ca sufletul ortodox al poporului ei să fie fărâmițat și anarhizat de monstruoșitățile sectare infiltrate de peste hotare, prin presiuni politice și prin cumpărări de conștiințe. Puterea unui stat național e sufletul național care îi stă la temelie, iar acest suflet nu poate fi unul decât contopindu-se în aceeași credință religioasă! Sectele, dușmane ale ortodoxiei, sânt deopotrivă dușmane ale statului român național”.

Astfel, cererea ca statul român să suprime sectele, este îndreptățită.

*

Serbările culturale naționale ce se vor desfășura la Brașov în zilele de 8—10 Septembrie a. c., cu prilejul adunării generale a Asociației «Astra», vor fi distinse și cu prezența M. Sale Regelui Carol II, Președintelui de onoare al Asociației.

Oaspeți din toate părțile țării, în frunte cu arhierii ai bisericii noastre, și-au anunțat sosirea la Brașov, ca împreună cu poporul să carturării localnici să sărbătorească munca făptuită întru luminarea celor mulți și să chibzuească asupra mijloacelor prin care propaganda culturală să primească avânt și mai simțitor.

Românii din Brașov și din județ fac totul, ca manifestările din acest an dela adunarea Asociației să fie cât mai reușite și strălucite.

*

Tot mai îndrăznează se prezintă propaganda catolică în mijlocul ortodoxilor bisericii noastre dreptmăritoare din mitropolia Ardealului.

Abia sânt câteva zile, de când am înregistrat, în aceste coloane, felul în care a predicat un „părinte profesor de teologie” dela Blaj; — acest cucernic a grăit în fața creștinilor ortodocși,

în 9 Iulie 1933, la Mociu, despre „sfânta noastră maică Roma”, spunându-le, că: „Ni-a lăminat bunul Dumnezeu mințile acum două sute de ani, că am lăpădat legea cea rătăcită și am îmbrățișat pe sfânta noastră maică Roma”

Am încrestat apoi, tot la acel prilej, propaganda dela Lugoj a călugărițelor franciscane, cetățene străine, plătite de stat. Aceste propagandiste își desfășoară activitatea în spitalul județean și în azilul de bătrâni dela Lugoj, sfătuiră pe ortodocșii români de-acolo să se lase de religia ortodoxă.

Cel mai recent caz de prozelitism catolic, se anunță dela Cluj, unde călăul Simeon Chiș dela seminarul teologic, într'una dintre Duminicile din August a. c. s'a prezentat în biserica greco-catolică din Răchitele, unde după terminarea slujbei a rostit o predică în fața poporului făcând propagandă împotriva bisericii ortodoxe și îndemnând pe ortodocși să treacă la catolicism...

Autoritățile chemate vor continua să menajeze îndrăznelile acestor propagandiști, sămănători de vrajbă și neînțelegere între cetățeni?

*

Revizionismul maghiar este patronat de catolicism. Episcopi și prelați romano-catolici maghiari din țara noastră își permit să facă propagandă împotriva integrității statului român, al căruia guvern a și făcut demersurile venite pe lângă Vatican, atrăgându-i atențiunea asupra conduitei episcopului Fiedler dela Oradea, cunoscutul propagandist al irentismului dela Budapesta.

Opinia publică din țară voește să afle: care este rezultatul demersurilor guvernului român făcute la Vatican în legătură cu activitatea episcopului indezirabil în România?

Dacă guvernul n'a avut tăria, ci a dovedit slăbiciunea de a curma propaganda ostilă statului pe care o face ierarhii catolici — mereu cu permisiunea papei...!

*

„Săptămâna Sfântului Ștefan” la Budapesta s'a organizat, ca în anii precedenți, tot sub semnul revizuirii tratatelor de pace și al catolicismului.

Biserica romano-catolică dela Budapesta nu face secret din amestecul său în tendința revizionistă și rășboinică a guvernelor maghiare; ear Vaticanul este departe de-a protesta împotriva acestui amestec politic al slujitorilor săi, ci l-a tolerat și îl tolerează.

Guvernele maghiare se pot felicita că au izbutit să pună catolicismul în remorca revizionismului.

*

mitropolitul cel sârbesc din Carloviț; care nu e cu neputință a se dobândi dela preamiloștivil împărat al Austriei. Cât bine ar putea Românii dela părinții și arhipăstorii cei de sângele lor nădăjdui!

Situația sentimentală a lui Petru Maior nu era de origine proaspătă; ceea ce se poate dovedi într'un chip foarte interesant.

Pe ultramontani Petru Maior de când era la Roma nu-i putuse suferi. Reese aceasta din cap. IX, unde, pregătind o critică, afirmă că „va aduce înainte ceale ce am auzit însuși cu urechile mele dela dâșii, petrecând nu puțină vreme cu dâșii, tocma acolo unde se văd a fi ceva, în ceale ce scrise cel mai vestit între tâlcuitorii italieni”.

La Roma învățaseră însă, și alți Români, mai mărginiți; pe aceștia Petru Maior îi judecă acum sever: „Ba și acum se află unii și prin părțile noastre cari, învățând la Roma teologia, socotesc că numai acelea sunt adevărate, care le-au auzit la Roma și doar și sângele și l-ar vărsa pentru monarhia Papei. O! de-ar fi apărut Dumnezeu neamul Românesc de-acest fel de oameni învățați și teologi! O vreme! O obiceiuri!”

La Roma Petru Maior a studiat în anii 1774—1779. De-atunci până la Pro-

canon trecuseră, deci, vre-o 26 de ani de observări și de pățanii proprii. De câteori Petru Maior își va fi adus, între timp, aminte de întâiele impresii jignitoare dela Roma?

Cu o răbdare și scrupulozitate demnă de admirat urmărește dnul Bogdan în lucrarea sa, capitol de capitol al valoroasei scrieri rămase dela P. Maior, arătând autorii de cari s'a folosit la compunerea ei.

Prin această interpretare dl Bogdan face un real serviciu marelui public, care va avea ocaziune să citească Procanonul ce va ieși din tipărița Tipografiei noastre arhidiecezane, cu toată dorința exprimată în „Cultura creștină” a clarissimilor din Blaj, — ca Procanonul să nu se mai retipărească. Dr. G. Proca.

Teosofia și gnoza*)

I

Cuvintele adeseori provoacă asociații de idei greșite, cari nu mai corespund sensului lor ontologic. E ceea ce s'a întâmplat cu cuvântul „teosofie”, cuvânt care poate avea însemnări diferite. Mișcările „teosofice” de azi l-au deformat cu totul și ne fac să uităm că există o teosofie într'adevăr creștină, o înțelepciune de fapt dumnezească. Tradiția teosofică strălucește în toată

*) Cap. VIII din „Esprit et liberté” de N. Berdiaeff.

istoria creștinismului. Cel dintâi teosof, în înțelesul cel mai adânc al cuvântului, primul reprezentant al gnozei creștine, spre deosebire de pseudo-gnostici, a fost apostolul Pavel. Clement Alexandrinul și Origen au fost și ei teosofi și gnostici creștini. Scrierile Areopagitului și mistică medievală, ale marelui Boehme, deși cu unele rătăcirii, cuprind o teosofie autentică creștină, cu un punct de vedere cu totul deosebit de cel pe care-l revendică Steiner și Annie Besant. Pentru o epocă mai apropiată de a noastră același lucru se poate spune despre Baader și Solovieff. Și Cabala e teosofică, întrucât a exercitat o influență foarte mare asupra misticei creștine. Heraclit și Plato au fost marii teosofi ai lumii antice, care, în perioada sa de declin, a mai cunoscut și pe Plotin. Aceștia au fost, dacă ne putem exprima astfel, cei îmbătați de înțelepciune dumnezească. Teologia mistică, nu cea scolastică, a fost totdeauna o teosofie, dupăcum e de altfel și orice contemplație în care se sintetizează filosofia cu religia.

Dar e evident că teosofia de azi se deosebește de cea veche. Spiritul doamnei Blavatsky și A. Besant se deosebește prea mult de al lui Heraclit și Plotin, de al lui Origen și Pseudo-Dionisie Areopagitul, de al magistrului Eckart și al lui Iacob Boehme, de al lui Baader și Solovieff. E o formație

cu totul deosebită; unii și alții nu aparțin aceleiași rase. Pecetea inspirației creatoare și dumnezeiești lipsește în scrisul teosofilor de azi. Nici un talent nu se manifestă în el: sunt plictisitori, stilul lor este acela al manualelor de mineralogie și de geografie și aproape nu poți să-i citești. Elevii teosofiei moderne învață de rost termenii acestei geografii și sunt siliți să facă totdeauna cercetări prin acești Baedekeri, căci riscă astfel să confunde munții și râurile din lumea spirituală. E ușor să te înșeli în succesiunea întrupărilor de pe pământ, să confunzi pe Iupiter cu Venus și cu Mercur, deoarece e greu să traduci avatarele (reincarnările) acestea în limbaj de experiență spirituală vie. Cei mai mulți dintre teosofi și antroposofi n'au originalitate. Ei nu văd cu ochii lor o evoluție cosmică în lume, ci au recurs la o carte a lui Steiner „Cronica akashică” sau la alta, pe care le învață de rost. În felul acesta se creiază o orientare de viață spirituală, în care însușul punctul de plecare este greșit.

Teosofia abuzează de cuvinte pe care nu le poate susține. E tot așa de greu să găsești pe Dumnezeu în teosofia doamnei A. Besant, ca și a găsi pe om în antroposofia lui Rudolf Steiner. Deschideți cărțile teosofice și veți găsi tratate pe larg formarea și evoluția cosmosului, structura complexă a omului derivat din această

O veche biblie. — Ziare străine vestesc descoperirea unei biblii din veacul al treilea, găsită acum trei ani într-o mănăstire de lângă Farfym din Egipt, descoperire adusă abea în anul 1933 — după cercetarea temeinică a codexului — la cunoștință publică.

Codexul scris pe papyrus, în formă de volum, este de mare însemnătate pentru studiul bibliei.

Se compune din 14 codicile, între cari 3 din N. T. Primul conține părți din cele 4 evanghelii și din istoria apostolilor, două bucăți din scrisorile sfântului Pavel, al treilea capitol din apocalipsul sfântului Ioan, și în sfârșit părți din apocalipsul lui Enoch, carte pierdută din textul grecesc.

Dela congresul studentesc

Congresul studenților transilvăneni din București, sub scutul Federației „Avram Iancu”, ținut zilele trecute la Arad, a votat o chibzuită moțiune, în care se declară solidar cu întreaga activitate studentească de până acum a organelor superioare ei; Centrul studentesc București și U. N. S. C. R. și e hotărâtă să lupte și pe mai departe împreună cu ele, pentru izbânda deplină a dezideratelor studenției și a ideii naționale creștine.

Cere rezolvirea problemei minoritare în conformitate cu interesele statului român, iar în chestia evreiască cere „*numerus clausus*”.

În fața agitațiilor revizioniste inspirate de peste hotare, studențimea ridică protest energic.

În problema culturală și religioasă, studențimea ardeleană își manifestă hotărârea de a se integra tradiției cărțurărești și religioase a Ardealului, și reluând firul acțiunii de culturalizare a masselor, să se promoveze în primul rând ideea religioasă creștină, pentru a risipi atmosfera dăunătoare a materialismului de azi, și pentru a pregăti teren prielnic activității de creație culturală, religioasă și filozofică originală.

În orientarea internă, studențimea ardeleană trebuie să se ridice într-o perfectă impletitură de vederi și simțăminte, cu toți camarazii celorlalte ținuturi, creind unitatea de luptă și rezerva de totdeauna a națiunii, formând creierul diriguitor al celor mulți ce năzuesc spre o organizație potrivită desfășurării viitoare a forțelor creatoare românești.

Congresul se solidarizează cu Moșii în revendicările lor.

Privitor la noua orientare politică a minorităților germane din România,

studențimea ardeleană îi aprobă fondul de naționalism și creștinism ce stă la baza mișcării ei, credințe ce se găsec ca punte generatoare de luptă și sacrificiu și în programul studenției române, dar cere cu hotărâre acestei minorități, să vină la realitate, ori de câte ori, prin manifestările ei politice, ar prejudicia românescul și românismul, de ori și unde.

Congresul își exprimă dorința de a vedea unificate toate forțele naționaliste și toate organizațiile cari militează pentru ideea național-creștină într'un singur front al ideii național creștine române.

Incheindu-și lucrările primului congres general, studențimea ardeleană cheamă la fapte și realizare pe toți camarazii de vârstă și mentalitate.

Pornind dela adevărurile istoriei noastre, studențimea ardeleană are datoria să se aplece spre aspirațiile neamului, pentru a lupta întru promovarea lor.

Nr. 45—1933.

APEL

pentru terminarea bisericii ortodoxe române din Mediaș

Trecând prin sate și orașele din Ardeal, ochiul călătorului se oprește mai întâi asupra bisericuțelor de lemn, cari cu smerenie își înalță modestele turle din vârful dealurilor și colinelor, unde le-au așezat evlavia părinților noștri.

Privind aceste bisericuțe de lemn cari au fost adevărate cetățui de apărare și adăpost puternic al legii, al limbii și a celor mai scumpe tradiții strămoșești, pare-că auzim din sunetul cristalin al clopotelor desprinzându-se cuvintele: «*Români de lege creștinească, treziți-vă și urmași în fapte pe strămoșii voștri, și reclădiți, la loc de frunte, noui locașuri de închinare lui Dumnezeu atotputernicului, ștergeți jalnica stare de umilință în care se găsec și azi bisericile românești față de bisericile conlocuitorilor minoritari, cari stau și azi ca o veșnică sfidare, în mijlocul satelor și orașelor din Ardeal*».

Inspirați de această tainică poruncă și luminați de principiul că credința este fundamentul tuturor virtuților și că numai un popor cu frica lui Dumnezeu poate deveni un stâlp neclătit al conservării etnice și moralității, credincioșii bisericii ortodoxe române din Mediaș au început și terminat zidirea unei monumentale biserici în centrul orașului.

Pentru lucrările de zidărie a bisericii noi, s'au cheltuit până în prezent 5.800.000

Lei, iar pentru terminarea lucrărilor interioare: pictură, catapeteasma, pardoseala, mobilier, candelabre, chivot, sfeșnice ș. a. ne mai trebuiesc cel puțin 400.000 Lei.

Pentru augmentarea fondului de zidire al bisericii enoriașii precum și alte instituțiuni publice și particulare și-au dat contribuția lor, iar parohia a trebuit să vândă edificiul fostei școale confesionale, epuizându-și astfel toate rezursele de venit. Asemenea sunetului armonios al clopotelor, cari cheamă creștinii la ruga sfântă, subsemnatul își îndrept glasul de chemare către toți credincioșii și bunii români de pretutindeni, către înalți demnitari ai țării, și către toți cetățenii cu dare de mână, ca să binevoiască a-și oferi obolul lor pentru terminarea lucrărilor dela biserica ortodoxă din Mediaș. Deși trecem cu toții prin grele încercări de criză financiară, totuși apelez la simțul de jertfă al tuturor oamenilor de bine, rugându-i să ne dea o mână de ajutor, pentru că în toamna anului curent biserica cea nouă să poată fi terminată și predată destinațiunii sale, cu atât mai mult că vechea biserică fiind aproape o ruină, amenință pe fiecare zi cu prăbușirea. «*Fiecare să dea precum se îndură cu inima, nu dintru mâhnire sau de silă; că pe dătătorul de voie bună iubește Dumnezeu*». (II Cor. 9, 7).

Darurile benevole se vor trimite pe adresa oficiului parohial ortodox Mediaș, strada Forcăș 20.

Numele donatorilor și dăruirile primite vor fi cunoscute cu mulțumită publică și vor fi consemnate în «*Cartea de aur*» a parohiei.

Mediaș, 14 August 1933.

Ioan Crăciun
protopop paroh.

Stihuri...

Dangăt de clopot vestește 'nchinare...
Păcatul se 'ngroapă în faptul de seară,
Când mașul bătrân în sfinte odăjdii
Își tremură glasul... prin fumul de ceară.

În sfântul lăcaș, prin locuri umbroase,
Gemunchiul și-l pleacă cucernici creștini
Când sarcina crucii... mai greu îl apasă
Pe Cel ce-a purtat cununa de spini.

Prinos de 'nchinare se 'nalță sfelnic,
Ca fumul din jertfa lui Avel cel blând,
Și 'n inimi trudite de multe păcate
Se vede Satana... cum moare plângând.

Inserarea îmbracă Golgota 'n pustiu;
Spre Tronul iertării credința se sue
Și singure 'n noapte rămân mărturie
În colțuri de cruce... însângeratele cue.

Nicolae N. Uoa a-Dobârceanu.

evoluție, reincarnarea, — dar numele lui Dumnezeu nicăiri nu-i menționat. Teosofia s'ar putea întitula cu tot dreptul cosmologie, învățătură relativă la formarea și dezvoltarea cosmosului, căci ea nu recunoaște nimic altceva (decât cosmosul) — și din acest punct de vedere ea este perfect monistă. După ea nu există Dumnezeu, nu există decât divinul, pe care-l formează tocmai cosmosul cu multiplele sale aspecte. În el, omul e dizolvat, el e cu totul supus proceselor cosmice.

Teosofia de azi poartă pecetea neștersă a epocii intelectuale în care s'a născut. Ori aceasta a fost aceea, când au triumfat naturalismul, evoluționismul, raționalismul și materialismul. Mișcarea teosofică de azi, întemeiată de dna Blavatsky, a voit s'affirme în același timp un naturalism și un evoluționism spiritual deosebit. Ea nu s'a ridicat contra mentalității omului din secolul XIX-lea, ea nu a cerut acestui om nici un act de credință, nici o schimbare sufletească. Lumea spirituală trebuie să fie cucerită pașnic, prin evoluție. Intelectualismul omului de azi, cu mentalitatea lui, e justificat astfel. Cunoașterea teosofică trebuie să se asamene naturalismului, evoluționismului și chiar și materialismului științei contemporane.

Steiner e un elev de-al lui Haeckel, pe cere-l cinstește ca pe un magistrul.

Conștiința teosofică adoptă monismul cel mai vulgar, pe care și o cugetare filozofică mai rafinată l-a depășit. E interesant să constați că teosofia s'a legat de mișcările filozofice cele mai simple și că a evitat pe cele mai complexe și mai adânci; ea a primit prin urmare un caracter popular. Ea se adresează sufletelor contaminate de evoluționism, de pozitivism și naturalism, adică de curentele cele mai inferioare din cugetarea filozofică de azi, din cultura spirituală a epocii noastre. Teosofii încearcă, tocmai prin aceasta, vulgarizarea literaturii lor. Uneori poți chiar auzi spunându-se de antroposofi că Steiner, cel mai mare dintre teosofi, și-a scris operele sale pentru nebuni, dar că pentru cei inițiați a rezervat cuvinte cu mult mai adânci.

Și, cu tot nivelul scăzut al literaturii teosofice populare, cu tot șarlatanismul ce se ascunde în ea, totuși nu poți vorbi despre teosofie cu ușurătate; trebuie să recunoști în ea un fapt semnificativ. Popularitatea sa crescândă e strâns legată de criza științei și a creștinismului. Acest simptom denotă la omul zilelor noastre o adâncă neliniște și o întoarcere spre lumea spirituală. Căci știința și biserica oficială nu dau destulă importanță teosofiei și ocultismului ce se ivește. Popularitatea teosofiei se explică ușor în epoca noastră sinceristă. Teosofia alege în evoluție drumul

cel mai ușor pentru a trece dela ateismul de azi, dela materialism și dela naturalism la recunoașterea și cunoașterea lumii spirituale. Teosofia duce pe om dincolo de prapăstia ce desparte cele două lumi. Ea predică perfecționarea, cultivarea de noi organe de receptivitate, dar învățăturile sale diferă radical de acele ale căii religioase sau mistice. Teosofia nu cere să te lipsești de înțelepciunea lumii acesteia. Ea se conformează instinctelor omului de mijloc, cărui i ar plăcea ca numai atingând în treacăt lumea spirituală, să-și mărească bogăția.

Nicicând ea nu va putea potoli setea spirituală a popoarelor, căci acestea nu pot trăi decât dintr'o sete religioasă. Cât despre o aristocrația spirituală adevărată, ea lipsește cu totul din teosofia de azi.

Teosofia populară e bazată pe contradicerea înăscută unei comportări exotice a unui pretins esoterism. Preocuparea sa esențială e revelarea esoterului. Ea nu trezește nici un simțământ de neastâmpăr în fața a ceea ce-i misterios. Esoterismul ei o mai curând un secret decât un mister (o taină). Esoterismul adevărat nu ascunde nimic și nu închide nici o enigmă, ci afirmă misterul ce se descopere la o adâncime mai mult sau mai puțin mare, după dar, după nivelul spiritual atins. Deosebirea dintre esoteric și exoteric există

Meditație

Luptă lupta cea bună [1 Timotei 6, 12].

Purtăm cu toții în noi, în măsură diferită, un instinct combativ. În anumite momente de forță, de virilitate, de plenitudine de viață, ni se pare că auzim trîmbița de luptă sunând.

În zilele de prăznuire a faptelor strămoșilor, ca cea de azi, se cuvine însă a canaliza aceste energii; să le punem în slujba luptei celei bune, căci există lupte de cinste și lupte rele. Cugetându-se la lupta cea bună a zis Mântuitorul: „N'am venit s'aduc pace, ci sabie”. Să încingem bărbătește această sabie. Și-apoi în înaintarea noastră, cu sabia în mână, să nu ne temem nici de zgomotul învălmășelii, nici de lovituri.

Ascultați: o luptă eternă se urmărește între rău și bine, nedreptate și dreptate, între îndoială și credință.

În timpurile de față, armata inimică este puternică, disciplinată și ne vizează amenințător...

Fii ai României și ostași ai lui Hristos, putea-vom sta, purtați de alte ambiții, cu sabia în teacă?

Dacă ați acționa, ziceți că amenințați pacea? Dimpotrivă; nici când pacea nu este mai abundentă ca în învălmășeala luptelor pentru o cauză dreaptă.

De rane vă temeți? Mâna generalului însuș le leagă îndată.

Sacrificiile? Nu ești fericit a te sacrifica pentru acela pe care-l iubești și care și-a dat viața pentru noi?

În fine, cu toate dificultățile aparente, victoria e sigură. Din toate luptele vieții e singura de care se poate spune că va fi câștigată.

Să ne luptăm deci lupta bună a credinței ca creștini și ca români.

[După text francez].

Pr. G. Secaș.

INFORMAȚIUNI

I. P. S. Sa Mitropolitul Pimen al Moldovei împlinind de curând 80 de ani ai vârstei, clerul din Iași și alți numeroși intelectuali i-au adus călduroase urări de fericită și lungă păstorire. — Dorim, și din partea noastră, mulți ani și multă sănătate înaltului și venerabilului chiriarh. — Cu prilejul acestei aniversări, I. P. S. Sa Mitropolitul Pimen a împărțit între credincioșii săraci suma de 10.000 Lei.

Intrunire de foști colegi. Absolvenții liceului „Andrei Șaguna” din Brașov, cari au luat bacalaureatul în 1903, sânt invitați să se întrunească la Brașov, în 8

într'adevăr, ea e veșnică și se află și la apostolul Pavel. Există în același timp o înțelegere mai adâncă, și una mai la suprafață, a creștinismului. Esotericul în creștinism e aproape același lucru cu misticul. Misticii creștini au fost adevărații esoterici. Dar contemplațiile lor, inaccesibile creștinilor simpli, n'au nimic enigmatic. Pentru a putea să-i înțelegi în întregime, trebuie doar să li trăit o experiență asemănătoare cu a lor. Pentru a percepe esoterismul creștinismului, trebuie să aibi o conștiință îndreptată spre lumea de dincolo. Dar în teosofie și în ocultism, cari au pretenții religioase, esoterismul îmbracă un caracter echivoc.

Deosebirea dintre exoteric și esoteric e relativă. Esoterismul pretinde că pune adevărul ascuns și tainic la adăpost de pângărire și de neînțelegerea masselor, neînstare să le asimileze. Dar ce poate fi esoteric în teosofia de azi? Înțelepciunea divină sau monismul naturalist? Căreia dintre confesiunile mai mari se opune acest esoterism? Bisericii creștine sau pozitivismului sau materialismului contemporan? Oare misterul constă în aceea că nu există Dumnezeu și că există numai cosmosul infinit? Cărțile teosofice ne dau motive serioase ca să înțelegem în acest fel esoterismul ei. De aceea Blavatsky și Steiner se deosebesc radical dn Iacob Boehme și

Septembrie a. c., cu ocazia adunării generale a Asociației.

La școala normală din Cristur-Odorhei, situată într-o regiune sănătoasă, se poate înscrie în toate clasele. Taxa va fi cea statornică de minister. La tot cazul nu mai mare de 6750 lei, cu întreținerea întreagă în internat. Sânt vacante mai multe locuri de burse.

† **Stella Ciocan.** Duminecă, în 27 August c. s'a celebrat, în biserica ortodoxă română din Bretea-Română, parastihul de 6 săptămâni dela moartea, parastihului eleve de clasa VII liceală, Stella Ciocan, fiica preotului Romul Ciocan din aceea parohie. Trista solemnitate, la care a asistat popor și intelectuali, în frunte cu părintele protopop al Hațegului, I. Ciocan, unchiul defunctei, — a deschis neașteptat a acestei ființe de promițător viitor. O minte ageră, o nobilă stăruință de a fi prima printre colegele ei, o bunătate de inimă și smerenie și mai pe sus de toate o religiozitate adâncă împrumutau acestei fecioare, adevărate podoabe. Dar moartea i-a curmat zilele în 16 Iulie c. după un chin groaznic de 2 săptămâni, în frumoașa vârstă de 16 primăveri. Tristul ceremonial al îngropării s'a făcut în 18 Iulie, de către preoții celebranți, în frunte cu protopopii: I. Duma din Petroșani și Dr. C. Popescu din București. A fost duioasă și pătrunzătoare par. Părușii și pătrunzătoare par. Părușii și pătrunzătoare par.

Măsuri foarte aspre se iau, — durere nu în țara noastră, — ci în alte țări, b. o. în Anglia, împotriva jocurilor de noroc. La curse de cai și la diverse loterii se cheltuesc anual în Anglia câteva sute de milioane lire (peste 100 miliarde lei). Guvernul englez pregătește o nouă lege contra jocurilor de noroc.

ȘTIRI LOCALE

Expoziția industrială. Duminecă în 27 August 1933 a fost sfințită casa Camerii de industrie și comerț din Sibiu, în prezența reprezentanților guvernului și ai autorităților locale. Cu aceea ocaziune s'a deschis și o expoziție industrială.

Expoziția din promenadă se prezintă bogat înzestrată cu lucruri de preț, artistice sau practice. Un lung șir de încăperi și numeroase pavilioane adă-

de sf. Martin. În epoca politeismului păgân, monoteismul era esoteric; adevărul era ferit de masele neînstate și se ridica până la el. În epoca de dominare a creștinismului bisericesc, monismul naturalist era esoteric. Dar, că în veacul nostru turbure și confuz, lipsit de o credință comună, integrală și dominantă, ar putea să mai existe esoterism, e un lucru ce rămâne încă să-l vedem.

Teosofia se pare că ascunde ceva față de conștiința bisericii și de conștiința materialistă. Dar când pătrunzi în adâncimile esoterismului său, totdeauna întâlnești o formă spiritualistă de naturalism, evoluționism și materialism. Steiner e un monist ca și Haeckel și naturalizează tainele dumnezeiești. Dar monismul său se leagă de un dualism manicheic deosebit.

Ceeace-i adevărat în ocultism, e că deosebirea ce există între esoteric și o funcție a gradelor de conștiință; și ceeace la fel e adevărat, e concepția lui dinamică despre conștiință, căci starea statică, cu marginile sale neajunse, nu-i decât vremelnică și trecătoare. Suntem inconștienți de puteri nevăzute și necunoscute și receptivitatea conștiinței noastre nu le este închisă decât pentru un timp. Sfera ocultului și a magicului există, lumea e străbătută de lucrarea lor. Aceasta trebuie să o înțelegem, independent de orice judecare de valoare asupra forțelor lor. Știința pozitivă însăși recunoaște din ce în ce mai mult existența „metapsihicului.*) Dar ocultismul științific are puțină legătură cu pretențiile religioase ale ocultismului și ale teosofiei.

*) Vezi de pildă cartea lui Charles Richet: *Traité de metapsychie*.

postesc obiectele expuse cu pricepere și gust în deosebite ramuri de industrie și comerț. *Librăria și tipografia noastră arhidiecezană își are deosebita un loc de cinste, unde se pot vedea tipăriturile ieșite din această veche tiparniță, creiată de Șaguna, începând dela primele ei cărți, cu cirilice și până la cele mai nouă din zilele noastre...* Este o istorie din cele mai grăitoare a acestui așezământ bisericesc.

Expoziția sibiană se bucură, zi de zi, de cercetarea mulțimii vizitatorilor, veniți din apropiere și depărtare.

O doamnă văduvă de funcționar, fără membri de familie și mai înaintată în etate, primește pentru anul școlar 1933/34 cu începere dela 1 Septembrie a. c. eleve dela școalele de fete din Sibiu, în comitate întreținere pe lângă taxe foarte moderate, dând copiilor îngrijire de adevărată mamă. Conversația în casă în limba germană, dna posedă însă perfect și limba română și maghiară. Adresa: Amalia Körsi, Sibiu, strada Avram Iancu 35.

Poșta redacției

T. B. Trimiteți conform tăgăduelii.

Nr. G. 1689/1933.

(24) 1—1

Publicațiune de licitație

Subsemnatul portărel pe lângă judecătoria rurală Mercurea-Sibiu în această publicație publică, că în baza deciziunii Nr. 4890/931 și Nr. G. 1689/1933 a judecătoriei rurale Mercurea-Sibiu în favorul reclamantului Ioan Nan, reprezentat prin avocatul Dr. Aurel Crețu, contra... pentru incassarea creanței de 5000 lei și accesorii, se fixează termen de licitație pe ziua de 7 Septembrie 1933, ora 16 p. m., la fața locului în Dobârca Nr. 275, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară: cadă, ciubere, mobile de casă țărănească, butoaie de vin și altele, în valoare de 1190 lei. În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Pretenziunea, care e de incasat, face 5000 lei capital cu interese legale societate din 14 Decembrie 1931, iar spesele până acum stabilite de 3508 lei.

Intrucât mobilele cari ajung la licitație ar fi fost sechestrate și de alții, și aceștia și-ar fi câștigat dreptul de acoperire, licitația prezentă este ordonată și în favorul acestora în sensul art. XLI:1908, § 20.

Mercurea-Sibiu, la 21 August 1933.

Nicolae Rădoi m. p. portărel.

Școlari se primesc în cost și cvartir la familie săsească. Se va oferi la Schochertus, Sibiu, strada Gușteriții 39. [23] 1—1

Cereți dela **Librăria Arhidiecezană**, Sibiu: **ORTODOXIA** de S. Bulgakoff, trad. de N. Grosu; **Schitul cu plopi**, de A. ex. Lascarov-Moldovanu; **Tinărul, ție-ți zic, școală-te**, de D. Făgărășanu; **Ortodoxia văzută de un protestant**, de W. A. Hooff, trad. de T. Bodogae.

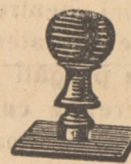
ANUNȚ

Tuturor oficiilor protopopești și parohiale din arhiepiscopie

Având în vedere dispozițiile testamentare ale zeficitului mitropolit Șaguna precum și regulamentele pentru administrarea Librăriei și Tipografiei arhidiecezane, atragem atențiunea oficiilor parohiale și protopopești ca toate rechizitele, utensiile de cancelarie, imprimate și tipărituri oficiale precum și obiecte rituale și cărți bisericesti să se procure dela Tipografia și Librăria arhidiecezană.

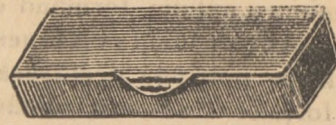
Aceste așezăminte au fost îndrumate să execute prompt orice comande făcute de către oficiile parohiale și protopopești.

Consiliul arhiepiscopesc

Tot felul de STAMPILE

din cauciuc, montate pe mâner de lemn, în **doze** sau **ceasornice** portative, frumos nichelate, sigile din metal pentru ceară, tablete emailate, tablete din alamă cu inscripții gravate, în orice dimensiuni, precum și tot felul de **imprimate** furnizează pe lângă prețuri modeste

Tipografia și prima fabrică română de stampe
OCT. L. VESTELE
Sibiu, Str. Tribunei 14 — Telefon 113
Comande se primesc și la Libr. Arhidiecezană, Sibiu

Mersul trenurilor

— Gara Sibiu —

	Pleacă spre:	Sosește dela:
Alba-Iulia	5 ⁰⁰ , 12 ³⁰ , 15 ⁰⁰	8 ³⁰ , 17 ³⁰ , 22 ³⁰
Brașov, Făgăraș	5 ³⁰ , 12 ⁴⁵ , 19 ³⁰	11 ⁴⁵ , 19 ¹⁵ , 7 ³⁰
Cisnădie	6 ¹⁰ , 13 ⁴⁰ , 19 ³⁰	7 ³⁰ , 14 ⁴⁵ , 21 ⁰⁰
Copșa-mică	3 ⁴⁵ , 9 ³⁰ , 13 ¹⁵ , 16 ⁴⁵ , 23 ³⁰	4 ³⁰ , 7 ¹⁵ , 14 ¹⁵ , 19 ⁴⁵ , 0 ¹⁵
Oena-Băi	8 ⁰⁰ , 11 ¹⁵ , 19 ³⁰	9 ⁰⁰ , 12 ¹⁵ , 20 ³⁰
Peatra-Olt, Buc.	9 ⁰⁰ , 15 ⁰⁰ (ac.), 17 ³⁰ , 20 ⁰⁰ (ac.)	16 ³⁰ (ac.), 22 ⁴⁵ , 9 ³⁰ (ac.), 12 ⁰¹
Sighișoara Agn.	5 ³⁰ , 17 ⁴⁰	16 ³⁰ , 8 ⁰⁰
Vurpăr	17 ⁴⁰	8 ⁰⁰

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuințat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțești din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

A apărut și se vinde în **Librăria Arhidiecezană, Sibiu,**

Calendarul Bunului Creștin

(Vechiul Calendar Arhidiecezan)

pe anul 1934

Al 83-lea dela apariție

Cu bogată și aleasă materie și cu ilustrațiuni

Calendarul, pentru anul 1934, conține următoarele:

Lectură:

Repruvă, știri, fapte, comentarii asupra anului expirat: Greutățile. — Zece ani de activitate. — Presa bisericească. — Se jăluiesc. — **F. O. R.** — Prelegeri religioase. — Întâmpinări. — Biserica ortodoxă în Blaj. Darul Regal. — Monument lui Șaguna. — Etatizare. — Vizitație canonică. — Înțelegere. — Adunările din 28 Mai. — La praznicul Cincizecimii. — Jubileul. — Academiiile noastre teologice. — Adunarea eparhială din Sibiu. — Moartea unui episcop. — La sfințele mănăstiri. — Școală română la Atena. —

Urare, versuri.

Domnul i-a chemat intru ale Sale, în amintirea răposaților preoți. *Matei Voileanu*, date biografice.

Câte religii sânt?

Pânea noastră, versuri.

Șase mii de cununi.

George Coșbuc în Sibiu, bustul, câteva amintiri.

Biblie. Viața omului se lungește?

Renașterea monahismului.

Ctitoriile din alte vremuri: I. Mănăstirea Tismana, II. Mănăstirea Cocos, III. Mănăstirea Hodoș-Bodrog.

Psalmul 148.

Biserica Sfânta Sofia din Constantinopol.

Cum a murit Constantin Brâncoveanu și fiii săi.

FEL DE FEL: 1. Cuvântul luminos. — 2. Medicul și preotul.

— 3. Mânile. — 4. Răsunarea. — 5. Cum e omul cel nou. — 6.

Fapta întrete vorbăria. — 7. Cercetarea obligatorie a bisericii. —

8. Biserica ortodoxă în Japonia. — 9. Ce se povestește între țărani ruși. — 10. Mari sânt minunile lui Dumnezeu. — Oastea Domnului.

— 12. O Biblie veche. —

Pe copil, versuri.

GLUME. —

Tărgurile. Anunțuri diferite ș. a.

CHIPURI: I. P. S. Sa Mitropolitul *Nicolae* în mijlocul preoțimii (la Sighișoara). — I. P. S. Sa în mijlocul tinerimii școlare (în acelaș oraș). — I. P. C. Sa Arhimandritul Iuliu Scriban. — Alex. Lascarov-Moldovanu. — I. Gr. Oprîșeanu. — Oastea Domnului în adunarea dela Sibiu. — Oastea Domnului în pelerinaj la Rășinari. — Matei Voileanu. — George Coșbuc. — Visarion Roman. —

În celelalte părți ale Calendarului, după cronologie etc., se află următoarele: Adrese mai importante în capitală; Poșta; Taxele de timbru; Biserica autocefală a României: I. Mitropolia Ardealului; II. Arhiepiscopia de Alba-Iulia și Sibiu; Evidența pentru oficiile protopresbiterale și parohiale, pentru cateheți și clerici; Penzionarea; Asociația Clerului; *Tabloul statistic* (Șematism) al Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu; III. Protopresbiteratele.

Calendarul s'a tipărit în ediție cu și fără șematism.

PREȚUL pentru ediția cu șematism 50 Lei; pentru ediția fără șematism 12 Lei, plus porto poștal 10 Lei, și sânt a se trimite înainte, prin mandat poștal, la Librăria Arhidiecezană, Sibiu. — Librăriilor, pentru desfacere peste 10 exemplare, li se dă rabat.